

ROK 1997

Hlavná cena XXIX. ročníka Jašíkových Kysúc:

Karpinský Peter

SYNOVIA BOŽÍ

(Úryvok)

Už štvrtý deň pršalo a voda v riekach vrela ako husté tmavé kakao. Dážď padal čoraz silnejšie, asi chcel podľa rozkazu spláchnuť celý svet. Korytá sa riekam stávali úzke, voda sa vzpínala, vyskakovala von, chvostom zmetala všetko, čo bolo okolo nej. Potom sa ako veľký krokodíl zahryzla do brehov, ktoré ju sputnávali. Mykla hlavou a v papuli si odnášala kusisko zeme, stromy a kríky, ktoré tam rástli. Po hladine plávali kmene storočných stromov. Voda bola taká silná, že aj kamene, čo jej stáli v ceste, zodvihla a odnášala ako duté steblá trávy. Dážď jej dodával silu a keď ešte narástla, zaútočila na mosty. Čelom narážala na ich najslabšie miesta. Niektoré sa rozsypali okamžite, iné chvíľu odolávali, ale potom sa pomaly a dôstojne zosunuli do spenených vln. Ich smrteľný ston nik nepočul, lebo zanikol vo víťaznom výkriku postupujúcej vody. Už jej nič nestálo v ceste, začala sa plaziť na súš. Zalievala lesy a polia. Všetko sa strácalo v jej slintajúcej tleme a čo nezožrala, to zadlávila svojim telom.

Dážď na chvíľu zoslabol, ale potom sa opäť, s novou silou, spustil na zem. Voda udrela na dediny. Spočiatku len podmáčala základy domov a výhražne hučala, potom cez otvorené okná vhadzovala dnu kusy blata a napokon začala rozbíjať dvere, búrala steny. Obrátené strechy plávali dole prúdom ako Noemove archy. Prestrašení ľudia si v noci balili svoje veci a utekali zo zaplavených dedín. Voda však striehla na tých posledných. Vystreľovala za nimi svoje lepkavé chápadlá, chytala ich za členky a ťahala k sebe. Ľudia volali o pomoc, ale utekajúci sa ani len neobzreli, pritlačali si na hrud' veci, ktoré stihli zachrániť z domov a bežali preč. Nik nedokázal zrátať mŕtvych.

Nakoniec vode neodolali ani priehrady, roztápali sa, akoby boli postavené z blata. Prílivová vlna strhávala a pred sebou tlačila všetko, čo sa jej dostalo do dosahu. V priebehu niekoľkých minút zmietla z povrchu zeme mnohé veľké mestá, New York, Paríž, Rím...Vežiaky padali ako domino, autá sa strácali v dierach roztrhnutých diaľnic a nad tým všetkým, ako veľké supy, krúžili vrtuľníky snažiace sa pozbierať tých niekoľkých ľudí, ktorým sa zázrakom podarilo zachrániť. Sami však mali problémy, nebolo kde pristáť a dotankovať palivo, preto unavené lístie strmhlav padali dole a voda sa s nimi pohrávala až kým sa nestratili v hĺbinách.

Večer, všade kam oko dovidelo, sa tiahla nekonečná vodná plocha.

V siedmy deň ráno vyšlo slnko a prestalo pršať. Len tak, bez pamätneho znaku veľkolepej dúhy alebo letiacej holubice s ratolesťou v zobáku. Len tak, proste prestalo. Príroda sa na svet usmievala úsmevom človeka, ktorý sa práve

prebral z námesačnosti a na nič sa nepamätá. Bez slova ospravedlnenia vyšlo slnko a začalo hriať. Pálilo tak silno, že sa voda okamžite začala vyparovať a nad krajinou sa vznášal hustý biely opar. Vzduch bol horúci a vlhký. Na stromoch, ktoré prežili potopu, vypučalo lístie a o niekoľko dní dozrelo ovocie. Tráva vyrazila do dvojmetrovej výšky a na záhrade mojej starej mamy začali kvitnúť veľké fialové orchidey.

V takýto horúci, slnečný deň našli starého otca. Ležal v tráve a na hlavu mu padali muchy.